Γνωσιακή συμπεριφοριστική θεραπεία ενισχυμένη με συνεδρίες φωνοθεραπείας σε ενήλικο άτομο με επιμένουσα διαταραχή μετατροπης

Μάγδα Γάλλια, Γιώργος Ευσταθίου
Εταιρεία Γνωσιακών Συμπεριφοριστικών Σπουδών

Η περίπτωση αναφέρεται σε ενήλικο άτομο ηλικίας 38 ετών, το οποίο προσήλθε για θεραπεία με αίτημα τη διαχείριση επίμονων δυσκολιών που αντιμετώπιζε με τη φωνή του. Ειδικότερα, το άτομο παρουσίαζε μειωμένο εκούσιο έλεγχο της φωνής του, αστάθεια στη φωνητική απόδοση και δυσκολία στη διατήρηση της ακρίβειας κατά την παραγωγή φωνής, δυσκολίες που δεν ήταν συμβατές με το προηγούμενο επίπεδο λειτουργικότητάς του ούτε με κάποια νευρολόγική ή άλλη σωματική πάθηση. Ύστερα από την αξιολόγηση των συμπτωμάτων του, φάνηκε ότι παρουσιάζει Επιμένουσα Διαταραχή Μετατροπής με ψυχολογικό στρεσογόνο παράγοντα (Διαταραχή λειτουρικού νευρολογικού συμπτώματος). Ακολουθήθηκε θεραπευτική παρέμβαση με στόχο τη μείωση των συμπτωμάτων της διαταραχής μέσω της εξοικείωσης στο γνωσιακό συμπεριφορικό μοντέλο, της διαμόρφωσης και προσφοράς διατύπωσης περίπτωσης, των νοερών εικόνων και της επαναβίωσης παρελθοντικών εμπειριών. Επόμενος στόχος ήταν η γνωσιακή αναδόμηση, η διαχείριση του άγχους, η μείωση των αποφυγών και η διεκδικητική συμπεριφορά μέσω τεχνικών όπως της σωκρατικής μεθόδου, της τεχνικής του γνωσιακού συνεχούς, της πίτας της ευθύνης, της επαναβίωσης των παρελθοντικών εμπειριών με αλλαγή σεναρίου, της ψυχοεκπαίδευσης στις έξι γνωσιακές διαστρεβλώσεις που συντελούν στη διατήρηση των παρεισφρητικών σκέψεων, της εκπαίδευσης στη νευρομυϊκή χαλάρωση, της εκπαίδευσης στη διεκδικητική συμπεριφορά και των συμπεριφορικών πειραμάτων με στόχο τη σταδιακή έκθεση σε αγχογόνα ερεθίσματα. Παράλληλα, η γνωσιακή συμπεριφορική θεραπεία ενισχύθηκε με συνεδρίες φωνοθεραπείας. Η θεραπεία ολοκληρώθηκε σε 49 συνεδρίες σε διάστημα 18 μηνών. Κατά τη λήξη της θεραπείας το άτομο παρουσίαζε σημαντική βελτίωση στον εκούσιο έλεγχο της φωνής του, καθώς και στη σταθερότητα και ακρίβεια της φωνητικής απόδοσης, προσεγγίζοντας το προηγούμενο επίπεδο φωνητικής λειτουργικότητάς του. Παράλληλα, το άτομο μπορούσε να αναγνωρίσει και να διαχειριστεί πλέον πιο αποτελεσματικά τους ψυχολογικούς παράγοντες που σχετίζονταν με την εμφάνιση των συμπτωμάτων του, ενώ σε βάθος χρόνου διαπιστώθηκε η διατήρηση του θεραπευτικού αποτελέσματος.